

Lovforslag ikke vil svigte de Forventninger, som Kommissionens Forslag og Lovforslaget med Rette har vakt.

L. Rasmussen: Til Trods for de mange Millioner, dette Lovforslag kaster i Grams, kan vi sige, til Statens Tjenestemænd, kan det ikke paastaas, at man møder idel Begjæring hos Tjenestemændene over Lovforslaget. Læser man Fagbladene eller Artikler i Dagspressen, vil man se, at det gennemgaaende er Utilfredshed, der kommer til Orde i Stedet for Tilfredshed. Man hævder, at Staten bør være den bedste Arbejdsgiver, og mener, at den ikke er det efter det foreliggende Lovforslag. Jeg er enig med Tjenestemændene i, at Staten bør være den bedste Arbejdsgiver, eller, om man vil, Staten og Kommunerne. De er fri for Konkurrence, behøver ikke at tage Hensyn til Toldspørgsmaal eller andet, som private Arbejdsgivere har at tage Hensyn til. Staten kan lægge Lønningerne saaledes, at den betaler Arbejdet, Tjenesten, efter det, den er værd, men jeg vil dog gerne til Tjenestemændene sige, at der er Omraader, hvor Staten ubetinget er den bedste Arbejdsgiver, og det Omraade, der slet ikke er af ringe Betydning. Først dette, at vi i det private Liv, særlig i Arbejderklassen, har Arbejdsløsheden at kæmpe med. Dette, at en Tjenestemand, saa snart han antages i fast Tjeneste af Staten, ved, at nu behøver han ikke at ængstes for Arbejdsløshed, er et stort Gode, og her gaar Staten foran andre.

Dertil kommer Pensionen. Pensionsforholdene forbedres i meget høj Grad efter det foreliggende Lovforslag. Nu skal Tjenestemændene, fra de højest til de lavest lønnede, betale $2\frac{1}{2}$ pCt. til deres Pension. Pensionen, som den her er beregnet, trædende hurtigt i Kraft i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, betyder, ved Siden af de $2\frac{1}{2}$ pCt., som Tjenestemændene skal betale, mindst 10 pCt. for Staten. Jeg ved det fra en Kommune, hvor jeg har siddet i Kommunalbestyrelsen, og hvor Kommunens Funktionærer blev pensioneret langt daarligere, end Statens Tjenestemænd vil blive efter det foreliggende Lovforslag. Dàr regner man, at det koster 10 pCt., hvoraf Kommunens Funktionærer maa betale 5 og Kommunen 5. Her er Pensionen foreslaaet saa stor, at vi kan regne med, at Staten udover Lønningen betaler ca. 10 pCt.

Dertil kommer endnu et Gode. Naar den private Arbejder bliver syg, ved han — det er en Ordning, som i og for sig er urimelig, men saadan er det nu —, at hans Familie maa klare sig med mindre, end han havde, da han

var rask, men naar Staten ansætter en Mand, ved han, at han, naar han bliver syg — og Sygdommen da ikke er saa langvarig, at han ikke kan blive i Tjenesten —, beholder sin Lønning under Sygdommen. Og naar Statens Tjenestemænd indkaldes til Militærtjeneste, har de under den ordinære Indkaldelse Halvparten af deres Løn og under senere Indkaldelser den fulde Løn.

Det er efter min Mening fire store Goder. Det maa man huske, naar man begynder at kritisere det Lønningslovsforslag, her foreligger. Det er saa store Goder, at det ikke gaar an uden videre at sige: Hvad faar en københavnsk Jord- og Betonarbejder, hvad faar en Havnearbejder om Dagen, og hvad faar jeg om Dagen? Og hvis jeg ikke faar lige saa meget, er Staten en daarligere Arbejdsgiver end den paagældende private, der lønner de andre. Men man glemmer, at disse andre netop ikke har de nævnte fire Goder, som Statstjenestemændene har. Det gælder alle, de højeste som de laveste, Tjenestemænd, og naar Ingeniørerne ved Statsbanerne erklærer, at de ikke faar saa meget som Ingeniørerne ude i det private Erhverv, har vi det samme Tilfælde, nemlig at de ikke tænker paa al den Usikkerhed og den Utryghed, der følger med, at man den ene Dag har Arbejde, men den næste Dag staar uden Arbejde; den Usikkerhed er man fri for i Statens Tjeneste. Lokomotivmændene er tilbøjelige til at sige: Vi skal være Maskinarbejdere; hvad tjener en Maskinarbejder i Dag? Hvis jeg ikke tjener lige saa meget som han gennemsnitlig, har jeg for lidt i Løn. Men de maa huske paa, at det ikke er Lønnen alene, det drejer sig om; naar en Maskinarbejder i det private Erhverv ikke vil stole paa Alderdomsunderstøttelsen, som jo ikke er stor, og som faa føler sig sikre og trygge ved at stole paa, saa maa han stole paa sig selv og tænke paa de Aar, da han bliver udslidt, og tænke paa, at han, naar han bliver ældre, vil faa mindre Løn, hvorimod Tjenestemanden ved, at den Dag, han maa gaa, faar han Pension efter de nugældende Regler, saa at han, naar Børnene er fra Haanden, kan klare sig. Det vil jeg bede Tjenestemændene tage i Betragtning, inden de stiller sig for kritisk overfor det Lønningsforslag, her er Tale om; thi det er Goder, som en fornuftig Betragtningssmaade maa faa en til at værdsætte.

Men naar jeg har sagt dette, kan jeg ikke sige andet, end at der ogsaa er noget, der for mit Vedkommende ikke rigtig gør mig Glæde ved dette Lønningslovsforslag. Det gælder ikke Lovforslaget i Almindelighed, men der er noget galt ved de laveste Lønninger, og derved mener jeg ikke Løn-